Ч. 241 (12.607). Львів, середа 29. жовтня 1930. [illegible] ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 25-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Чим є Український Католицький Союз?

Львів, 29. жовтня 1930.

Відомі події останніх місяців, що розсіяли стільки лиха й горя на нашій землі, що спричинили поважні втрати в нашому культурно-освітньому, господарському та кооперативному русі, довели всеж таки серед нас до одного дуже відрадного явища, а саме до стихійної просто консолідації всіх активних національних сил. Конкретно, внутрішньо і назовні ця консолідація унагляднилась утворенням єдиного Українського Національного Виборчого Бльоку. Але унаглядпилась вона ще й при іншій нагоді, а саме у звязку зі згаданими подіями в краю. Збльоковані для виборів національні партії опублікували спільну енунціяцію в справі названих подій і тим започаткували єдину акцію боротьби з національним лихом. Отже це другий незвичайно відрадний та високоцінний факт у нашому житті. Це факт, який доказує, що в важких і переломових хвилях нашого національного життя всі українці, що стоять на національній плятформі, можуть найти спільну мову, можуть узгіднити свою тактику, можуть підпорядкувати ідеольогічні та програмові ріжниці а навіть суперечности вищим понадпартійним, але зате загально національним вимогам.

В часах, коли марево заглади повисло над українським національним дорібком, коли всякими засобами прямується до того, щоби не осталo навіть сліду не тільки в таких наших надбань як читальні „Просвіти", „Соколи" і „Луги" (розвязування і т. зв. саморозвязування цих установ!), але й з наших кооператив (голоси краківського „Часу" і львівського „Слова Польского" про недоцільність толерування національної кооперації) — відповідальні чинники поважно призадумуються над засобами оборони національного добра на майбутнє, при чім ні на хвилину не забувають за зберігання єдиного національного фронту в тій самообороннїй акції, диктованій самим інстинктом самозбереження.

Та ця картина не булаб цілою, колиб не доповнити її іншими даними. Спрямувавши головні удари проти всяких зорганізованих форм нашого громадсько-суспільного життя відомі чинники намагаються натомість творити на нашій землі всякі реґіональні „польсько-руські" установи ріжних форм і видів від культурних („Рідна Хата" на Волині) починаючи і на господарських та кооперативних кінчаючи. Не полишають поза межами свого зору і наших церковних справ. Пригадаймо собі цілу історію боротьби за права української мови в церковній переписці з владою, пригадаймо стару, але все актуальну справу вербування душ до латинського обряду всупереч постановам конкордату, відновімо в памяти недавні виступи польської преси проти нашої церковної єрархії за пастирський лист. Не забуваймо на свіжу ще в памяті всіх сконцентровану атаку польської санаційної преси проти особи нашого Митрополита, та недвозначну вимогу краківського „Часу" взяти в кураталю престольні митрополичі добра. А далі пригадаймо собі, що недавно відбувся у Львові римо-католицький синод, на якому, як це писала польська преса, розглядалось „передовсім справи будови нових костелів по селах" і творення нових латинських парохій у нашому краю. Коли зясуємо собі ціль і завдання цих нових костелів, то зрозуміємо, що й перед нашою греко-католицькою церквою та її будуччиною невеселі перспективи, не зважаючи на конкордат та його приписи, що нормують взаїмовідносини між обома обрядами.

Але на тому не кінець. Це тільки одна сторінка медалі. Та є ще й друга. Зі сходу йде до нас розклад усього нашого життя, самих його основ, особливож усіх моральних і релігійних цінностей народу. Там вся віра і церква опинились поза законом, підпали страшенним, нечуваним моральним тортурам та переслідуванням. Подих тамошніх відносин відчувається і тут.

Тому не диво, що як на інших ділянках нашого життя проявились консолідаційні змагання, так і на церковному полі найвідповідальніші чинники цілком природно мусіли призадуматись над засобами оборони моральних цінностей прадідної віри та церкви. І в тій цїли бажають довести перш за все до орґанізованої консолідації своїх вірних біля церкви і віри.

Ось так лише ми собі пояснюємо ініціятиву Високопреосвященого Митрополита Андрея Шептицького до творення Українського Католицького Союзу (гляди: „Діло" з 26. жовтня ч. 239. Заклик з програмовими точками Кат. Союзу), що матиме за завдання: оборону греко-католицької віри і християнської моралі, християнської родини, християнського виховання молоді, християнської справедливости в суспільному житті і всестороннього добра, тобто всіх духових цінностей українського народу в християнському розумінні.

З оголошеної програмової декларації виходить, що Український Католицький Союз не є ідентичний з політичною партією. Про це виразно каже шеста точка програми, в якій читаємо: „У всіх справах активної політики, в яких ненарушена католицька віра і мораль та вище подані суспільні і національні основи — лишаємо членам нашого Союзу цілковиту свободу." Це значить, що члени Католицького Союзу не тільки можуть, але й мусять бути членами політичних партій, якщо хочуть брати участь у політичному житті, бо Католицький Союз активною політикою не займається. Самозрозуміло що члени цього Союзу можуть бути членами таких політичних партій, що притримуються в своїй діяльности християнської моралі та що боронять інтересів і прав греко-католицької церкви.

Отже Український Католицький Союз не є партійно-політичною організацією. Є це організація вірних греко-католицької церкви, що по християнськи має підходити до всіх проявів громадського життя та стояти в обороні всіх духових цінностей українського народу. Тільки так можемо розуміти завдання цієї нової орґанізації. І тільки на тлі змальованих вище відносин та обставин стане нам зрозумілим факт заініціювання цього роду організації саме тепер. Є це ще один етап на полі консолідації національних сил для докладно означених високих цілей.

Повні окружні листи

кандидатів Українського Виборчого Бльоку ч. 11.

Виборча округа ч. 26 — Люблин, Холм і Любартів.

Сойм.

1) Гуль Василь, господар в Депултичах Руських, Холмський повіт.
2) Новосад Григор, господар в с. Покривка, Холмського повіту.
3) Плис Михайло, господар в с. Ухалька, Грубешівського повіту.
4) Тровинський Михайло, господар, коль. Роґізно, Любартівського повіту.
5) Филипчук Василь, господар, с. Синич, Холмський повіт.

Виборча округа ч. 27 — Замостє, Білгорай, і Томашів.

1) Галущинський Михайло, ем. гімн. проф., Львів (УНДО).
2) Рочняк Олександер, б. суддя, Замостє, вул. Любельська 132/15 (УНДО).
3) Гуль Василь, господар, Депултиче Руське, Холмський повіт.
4) Бодак Михайло, господар, Волиця Снятицька, Томашівського повіту.
5) Коман Григор, дрогомістр, Грубешів, вул. Сташіца 7.
6) Карпюк Степан, господар, Тарноград, Білгорайського повіту.
7) Кохан Володимир, господар, Тудорковичі, Сокальський повіт (УНДО).
8) Радостовець Йосиф, б. урядовець, Замостє, вул. Нарутовича ч. 2 (УНДО).
9) Солдачук Іван, господар, с. Лазиска, Замостський повіт (УНДО).

Виборча округа ч. 28 — Красностав, Грубешів і Янів.

1) Коман Григор, дрогомістр, Грубешів, вул. Сташіца 7.
2) Антонюк Павло, господар, с. Бородиця, Грубешівський повіт.
3) Кохан Володимир, господар, Тудорковичі, Сокальський повіт (УНДО).
4) Михальчук Михайло, господар, с. Бродок, Грубешівського повіту.

Спис кандидатів до сенату в окрузі люблинського воєвідства.

1) Галущинський Михайло, ем. гімн. проф., Львів (УНДО).
2) Рочняк Олександер, б. суддя, Замостє, вул. Люблинська 132/15 (УНДО).
3) Новосад Григор, господар, с. Покривка, Холмський повіт.
4) Д-р Горбачевський Антін, адвокат в Чорткові (УНДО).
5) Рудь Захарій, господар, Замостє, вул. Львівська.
6) Солдачук Іван, господар. с. Лазиска. Замостський повіт.

Шлюб царя Бориса з принцесою Джіованною.

Метушня кореспондентів. — Асиз. — Чим буде цар Борис? — Впливи Італії. — Організація „За Схід".

(Від нашого римського кореспондента).

Зрештою, мені стало соромно: всі мої това-
риші кореспонденти часописів усіх країн світу
бігають, засапавшись, по Римі, вішаються годи-
нами при телефонах, збираючи найдрібніші по-
дробиці, найбільш суперечні чутки про отой но-
вий шлюб у Савойській династії, — а я — нічого!
Ані бігаю, ані вішаюсь, ані не беру авта, не тра-
чу на чай, не частую всяких „поінформованих"
осіб, — роблю байдужий вигляд і тільки в якусь
відповідну (як мені здається) хвилину, намага-
юсь вести розмову на далеко — весільний на-
стрій найближчого европейського Сходу. Але то-
ді „вони" роблять байдужий вигляд і використ-
стують перший (як їм здається) відповідний мо-
мент, щоби вернутися до пекучої теми:

— А правда, що нове подружжя навіть не но-
чуватиме в Асизі? Правда, що вони зараз же пі-
сля весільної церемонії, перебираються, щоби ви-
їхати негайно до Болгарії, як звичайні, ще не
одружені, заручені? Правда, що їхні діти всі бу-
дуть католики? Правда, що перший син має бу-
ти обовязково православний? Правда, що цар
Борис намагатиметься змінити конституцію на
користь католицтва? Правда, що цей шлюб оз-
начатиме новий великий крок поширення італій-
ських впливів на Балканах? Правда, що і т. д.,
і т. д., і т. д.?

Один мій американський приятель намагав-
ся, щоби італійський уряд дозволив йому пере-
вести безпосереднє телефонічне сполучення між
його помешканням у Римі і Асизом, другий, ан-
глієць, хотів взяти абонамент на телеграфі, щоби
в його годину роботи, ніхто йому не перешко-
джав. Інші скромніші вираховували скільки бу-
дуть коштувати автомобілі для постійних поїз-
док між Асизом і Перуджією, більшим містом з
більшими засобами получення зі світом.

Бо Асиз — цеж маленьке середневічне місто, положене на горі і славне своїми церквами св. Франциска та св. Клари з чудовими фресками Джіотта, Льоренцетті і інших, які викликають захоплення всіх знавців артистичної краси і постійні паломництва правовірних католиків і не менше правовірних естетів.

Але для царських шлюбів Асиз видавався мало пристосований. В місті, де св. Франциск прославляв свій шлюб з бідністю, і де Джотто залишив із того шлюбу з бідністю чарівний образ на дужчастій стелі над головним вівтарем, — церемонія царського весілля могла би бути вінсована несподіваними порівнаннями.

А от вибір упав власне на Асиз. Не заглиблюємося в причини того вибору. Їх наводять стільки, що можна думати, що ніяка з них не є досить правдива. А проте, треба спинитися на одній — порядку релігійно-місійного. Черці ордена св. Франциска, наслідуючи приклад свого головного навчителя, відзначаються великою місійною діяльністю і, одружуючись з бідністю, не бояться жадних труднощів щодо матеріяльного світу та несуть слово любови до всього живого у найдальші куточки світу. Адже св. Франциск проповідував слово любови навіть пташкам, які збиралися барвистими квітками навкруги його старенької постаті, і наляканий заяць схований був одного разу на його руках від переслідувань мисливих. Чи не малиб вони нести тепер свою проповідь у ті Балкани, де ще досі католицька релігія могла би збирати пишні врожаї?

Не треба забувати, що мати теперішнього болгарського царя була католичка, і що сам цар Борис був перше вихрещений на католика, але з волі короля Фердинанда, свого батька, мусів потім стати православним, щоби не втратити престолу. Кажуть, що смерть болгарської королеви була прискорена цим переходом сина на православя, а відносини між царем Фердинандом і Римом були безнадійно попсовані. Та чи дійсно безнадійно?

В останні дні все настирливіше говорять про приїзд експаря Фердинанда на весілля сина, і, як запевняють, його присутність на католицькій церемонії шлюбу мала би визначати прояснення хмар на Ватиканському обрію.

В усякому разі ми мусимо відзначити, що зближення Болгарії з Італією і теперішнє споріднення їх двох династій є льогічним наслідком теперішньої европейської політики взагалі і італійської політики зокрема. Італія в своїй боротьбі проти Югославії природно мусіла змагати до того, щоби опертися на її віковічному ворозі Болгарії. Болгарія так само природно мусіла шукати в світі великих держав найбільше ту, що з табору переможців захотіла прийти на поміч переможеним.

Болгарія вже віддавна була тими дверима, через які Італія намагалася поширити свої впливи на хід балканських подій. З ріжних засобів, що служили для цієї мети особливо варто зазначити могутню організацію „За Схід", що переводила — і переводить — одночасно політику італійського фашистівського уряду і католицького Ватикану. Для нас, українців, що через Наддніпрянщину находимося в сфері ділань італійського уряду, а через Наддністрянщину в сфері впливів Ватиканської політики, досить цікаво поглянути на це „культуральне" співробітництво.

Організація „За Схід" виникла кілька років тому з ініціятиви італійського священика патріота дона Ґальоні і відразу поставила своєю метою поширення серед народів Сходу Европи, і головно на Балканах, італійської культури з її невідмінними чинниками — католицтвом і культом Риму.

Ініціятива дона Ґальоні знайшла горячу підтримку в офіційних італійських і ватиканських колах і перші необхідні засоби. Але діяльність дона Ґальоні і його успіхи в дуже скорому часі стали настільки широкими, що для розвитку його акції, яка виявлялася в відчиненні шкіл, шпиталів, бібліотек, бурс для учнів і т. д. потрібні були також відповідні засоби.

Тоді Мусоліні подав ідею святкування „Хліба"; всі кошти, які могли би бути зібрані на цьому „Святі Хліба" — що полягало на продажі маленьких хлібчиків по вулицях, поїздах, крамницях та в віднові давніх хліборобських культів, мали протягом трьох років іти на користь організації „За Схід". У 1927 р. відсвятковано перше „свято Хліба" на користь тої організації, в 1929 році — останнє. Не маю під рукою точної цифри, яку придбала ця організація з торічного свята, знаю лише, що вона не менша від трьох міліонів лір. Попереднє свято принесл... 3.896.782 лір.

Всі фашистівські організації взяли найдіяльнішу участь у продажі хлібців та збиранню коштів. І 9. жовтня минулого року дон Ґальоні дав точне справоздання Мусолінієму про наслідки його діяльности на Балканах. Виявилося, що дон Ґальоні часу не тратив, і 15. вересня м. р. в Софії відкрито вже власну палату „асоціяції" з бурсою студентів, школами клясичних наук, бібліотекою, що відразу заняла одно з перших

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 29. ЖОВТНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 41)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Я пробую робити деякі застереження, але Якимцьо має готову відповідь на все. Зрештою, мушу признатись, я боронюся слабо. Порив мого брата переходить і на мене. Поетичний пал відкриває передімною широкі перспективи і вже відчуваю як по моїй шкірі переходить дрож натхнення... Та є один пункт щодо якого не можу ніяк погодитися з Якимцьом. Він хоче, щоби я в 35 році життя став „безсмертним" членом Французької Академії. Я відмовляюся всіми силами. Чхаю на Академію — перестарілу египетську піраміду!

— Тим більше ти повинен увійти туди — доказує Якимцьо. — Ти зможеш влити в цей старечий організм трохи свіжої крови... Но, а мама! Яка би вона була щаслива!

Що на це відповісти? Аргумент з мамою є непереможний. Треба згодитися на зелений фрак. Нехай буде Академія! Але як мої товариші-академіки будуть занадто нудні, то зроблю так само як Меріме: не буду ніколи ходити на їхні засідання.

Підчас цієї дискусії прийшла ніч; дзвони із Сен-Жермен почали радісно дзеленькати, немов би на свято вступу Данила Ейсета до Французької Академії.

— Ходім вечеряти! — сказав Якимцьо-мама і гордий, що може вийти на вулицю з членом Академії, веде мене до своєї молочарні.

Є це ресторанчик для бідаків, що має в другій кімнаті один стіл для „постійників." Ми їмо в першій кімнаті між гістьми з дуже витертими рукавами і виголоднілими, які вилизують мовчки тарілки.

— Це майже всі робітники пера — каже мені тихцем Якимцьо.

Не можу стриматися від меляхолійних думок на цю тему, але не хочу їх повторяти голосно, щоби не замордувати запалу Якимця.

Вечера йде весело. Данило Ейсет (член Французької Академії) має непоганий гумор, а ще кращий апетит. Після вечері — швидкий поворот на дзвінницю. Член Академії курить люльку, а Якимцьо засів за якісь великі рахунки і журиться ними. Кусає нігті, кидається нервово на кріслі, рахує на пальцях, аж нарешті встає з окликом переможця:

— Браво! я найшов!

— Що таке?

— Підставу нашого бюджету. І кажу тобі, що це не дрібна справа. Подумай! 60 франків місячно на двох!

— Якто 60? я гадав, що ти дістаєш у маркіза 100.

— Но так, але 40 мушу з них висилати щомісяця мамі на відбудову огнища... Отже лишається 60... 15 франків — кімната; це, розумієш, недорого, але треба самому спрятувати.

— Я також можу це робити.

— Ні, ні. Членові Академії не лицює така робота... Вертаймо до бюджету... 15 франків кімната, 5 франків вугля — всього 5, бо я сам піду за ним що-місяця просто до фабрики... лишається 40 франків. Їжа для тебе рахую 30 франків. Ти можеш харчуватися в тій молочарні, де ми були нині; платиш 15 су*) без десеру; сам бачиш, що не є там дуже зле. 5 су лишається тобі на обід. Вистарчить?

— Певно!

— Маємо ще 10 франків. 7 франків — пральня... Біда, що не маю часу, бо я сам ходив би прати на ріку. Лишається 30 су на мої обіди... тут не забувай, що я їм добру вечеру у маркіза і не потрібую вже такого достаточного обіду як ти. Останніх 30 су лишаються на дрібні видатки, такі як тютюн, марки і інші непередвиджені дрібниці. Все разом 60 франків. Но, якже? недобре обраховано?

Якимцьо захоплений починає ходити по кімнаті. Відтак несподівано стає і каже з клопітливою міною:

— Ні! наш бюджет треба перерахувати наново... Я забув про одну річ

— Що таке?

*) 1 су = 5 сотиків

— А свічка?! Як ти будеш вечорами працювати без світла? Це необхідний видаток і то щонайменше пять франків місячно... Звідки взяти ще пять франків? Гроші на домашнє огнище — святі і не вільно їх рухати... Ага! найшов! Приходить березень, а за ним весна, тепло та сонце.

— Як кажеш?

— Кажу, що коли на дворі тепло, то вугілля не треба, отже 5 франків, призначених на паливо, переносимо на світло і проблема розвязана... Я, бігме, уроджений на міністра фінансів.. Но, що скажеш на це? Тепер уже бюджет стоїть як мур і ми не пропустили в ньому нічого... Лишається ще справа черевиків і вбрання, але я вже знаю, що зроблю... Від год. 8. веч. я щодня вільний і пошукаю собі місця книговода в якійсь меншій крамниці. Нема сумніву, що мій приятель Перот, найде мені легко таке зайняття.

— Чи справді, Якимцю, ти так близько живеш з Перотом?... Часто заходиш до нього?

— Так, дуже часто. Вечорами там збираються на музику.

— Ось-як! Перо музикальний.

— Ні, він ні, але його донька.

— Його донька? Він має доньку? Гарну?

— Ти хочеш знати відразу, мій коханий, за багато... Про це вже іншим разом. Тепер пізно і пора лягати.

Якимцьо хоче скрити своє збентеження після таких запитів і починає стелити ліжко із дбайливістю старої панни. Ліжко залізне, на одну особу, точнісінько таке, на якому ми спали в Ліоні, на Ліхтарній.

— Чи ти пригадуєш собі, Якимцю, наше ліжко з Ліхтарної, коли ми читали на ньому крадькома романи, а тато кричав до нас зі свого ліжка: „Гасіть, бо встану до вас!"

Якимцьо пригадує собі не тільки це, але і багато дечого більше... Спомин іде за спомином, аж чуємо, як бе північ на годиннику дзвінниці. Ми ще не спимо.

— Досить цього!... добраніч! — каже Якимцьо рішуче.

(Продовження буде)

місць на Балканах, і з великою салею для концертів та конференцій, — найкращою, яка є в Софії, і тому визначеною на зосередження в собі всіх важливіших інтелектуальних виявів болгарської столиці. Цього року, за який місяць до проголошення заручин пари Бориса з принцесою Джіованною, цілий поїзд учнів нових шкіл асоціяції „Про Схід“ відбув подорож по цілій Італії, знайомлючись з найбільшими памятками латинського генія, і — між іншим — побував в паломництві в тому самому Асизі, де тепер мав відбутися царське весілля італійської принцеси з болгарським королем.

Евг. Онацький.

За океаном.

Українська пісня панувала на святі 300-літніх роковин міста Джерзи СиТі.

У нас була вже невеличка згадка про вдатний виступ українців на святі міста Джерзи Сиі. Нині подаємо ще доповнення до тої згадки, прислане нам з Америки під датою 21. вересня:

Сьогодня розпочалось тут цілотижневе святкування 300-літніх роковин осную ання міста. Серед ріжних промов та інших пописів мали ми нагоду почути польський хор, який між іншими відспівав польську ґуральську пісню: „Червони нас, за насем брონь“ на арію української „Верховини“ з рефреном української коломийки по кожній стрічці. За якийсь час виступив український хор, а ще пізнише російський хор. І російський хор не співав ані одної російської пісні, а зате почули ми нашу відому пісню: „Стелися барвінку ще низше, присунься, козаче, ще близше“ і на закінчення „Многая літа“ — відспівані чистою українською мовою, очевидно, за рахунок москалів.

На український рахунок пішов цілий, що правда, дуже вдачний виступ п. Андрія Ґели з українським хором української католицької церкви св. Петра і Павла. Увесь хор, убраний в народні строї, прикував відразу увагу всіх присутних. Але й добір пісень, здається, в аранжуванні самого п. Ґели, не лишав нічого до бажання. Чути було з усіх сторін признання: „Чудово“, „Гарно“, „Дуже добре“ і т. д.

В програму увійшла одна англійська пісня: „Сонґ оф Френдшип“ і 4 українські: „Гей там на горі Січ іде“, „Там на горі, там женці жнуть“ (солістка в сопрані, п-на Марія Ґела, звернула за свій гарний голос спеціяльну увагу), „Гей нумо, хлопці, до зброї“ і „Ґречаники“ з маєстатичним закінченням.

Відпав на жаль виступ з українськими танцями задля недостачі костюмів. Зрештою це не зменшило ваги української групи, котру залюбки фотографували ґазетярі та радо витали аранжери свята і ріжні гості.

Нова палата для епископа канадійських українців.

У Вінніпеґу, Манітоба, в Західній Канаді, побудовано нову палату для епископа канадійських українців католиків. Дня 18. вересня відбулося врочисте посвячення палати і передача її епископові Василеві Володимирові Ладиці. Обряду посвячення довершив епископ Ладика в асисті о. Крижановського, настоятеля місії оо. Василіян в Канаді, о. Бахталовського, ігумена оо. Редемптористів з Йорктону й о. д-ра Редкевича. По посвяченні сказав коротке слово епископ, а відтак промовив о. д-р Редкевич. Відтак епископ Ладика запросив усіх на скромну перекуску, де теж були промови епископа і кількох священиків.

Посвячення угольного каменя Матерного Дому СС. Василіянок.

В неділю, 28. вересня, в 4. год. попол. відбулося торжествене посвячення угольного каменя Матерного Дому СС. Василіянок на Факс Чейз, Па., біля Філядельфії. Обряду посвячення довершили: о. канцлер Олександер Пик, о. ректор Павло Процько, о. Епіфаній Теодорович, парох з Честер, Па., о. Роман Крупа, парох з Френкфорд, Па., о. Михайло Паздрій, парох з Нортгемптон, Па., о. Андрій Рудакевич, парох з Бетлегем, Па. Проповідь виголосив о. Крупа й один американець сказав коротке слово по англійськи. На це свято приїхало богато українців і українок з Філядельфії, Френкфорд, Честер, Нортгемптон і інших громад. З Честер приїхали двома, а з Нортгемптон трьома окремими босами. Між гістьми було богато членів і членкинь „Провидіння“. Як це звичайно буває підчас торжеств посвячення угольного каменя, учасники спішили з дарами від себе на ту гарну будівлю, яка вже небаром буде викінчена. Фундаменти вже викінчені; також залізний скелет доведений вже до верху, до третього поверху. Тепер вже викінчують стіни, які будуть викладені з фронту білим каменем з Індіяни. Будова Матерного Дому СС. Василіянок буде протиогнева і сильна. Будинок буде представлятись гарно, в околиці дуже гарній і здоровій. Там буде поміщений Матерний Дім СС. Василіянок і Новіціят, який безперечно дасть українським громадам немало добрих нових учительок.

Українські вечірні школи в Шикаґо.

Українська католицька парохія при церкві св. о. Миколая в Шикаґу вдержує три українські вечірні школи. Одну в домі при вулицях Райс і Оклі, другу в Креґін, третю на Сисеро. Вчать у тих школах СС. Василіянки, о. Филемон Тарнавський, о. Михайло Киндій і п. Дмитро Атаманець.

Президент Гувер осуджує большовизм.

У вівторок, 7. жовтня, зібрались великі маси народу на „Кинґс Мавнтейн Беттелфілд“, в місцевости Савт Каролайн, відсвяткувати 150-ті роковини великої події, коли там у 1780 році, в часі революційної війни проти Англії, американські патріоти під проводом полковника Джеймса Видліямса побили англійське військо полковника Патрика Фергасона. Бо ту перемогу вважають зворотною точкою у війні Вашингтона.

На цьому американському святі промовив президент Гувер. Його промова була замітна тим, що він вперше безпощадно осудив большовизм і заапелював до американського народу, щоб обороняв свої американські установи перед чужинецькими впливами.

Президент Гувер говорив:

— Це перший обовязок тих, хто вірить в американську систему, знати її і цінити, не тому, аби ми боялися впливу чужих систем, але тому, що ми мусимо вдержати нашу в чистоті й силі.

— В американській системі через вільну загальну освіту ми вишколюємо бігців, ми стараємось дати їм однаковий зачаток. А наша влада — це тільки розємець ради справедливости в бігу. Переможе той, хто найбільше совісно вправляв, хто найбільше здатний і найсильніший характером.

— Соціялізм, або його войовничий брат, большовизм, хотів би примусити всіх бігців бігти рівно. Він вдержав би найшвидшого до бігу того, що біжить найповолінше. Знову анархія не дала би ані вишколення ані розємця. А деспотизм (самодержавя) чи влада одної кляси, то вже добирають тих, що біжать, як і тих, що осягають перемогу.

— Всі ті інші системи означають знищення сили, що веде до рівної нагоди. Вони змагалиб до знищення нашої конституції і нашої системи, нашого духового спадку по батьках.

Боронять батьківської віри і добра дітей.

(Допис з Познанщини.)

Доля чи недоля хотіла, що мене перенесено як управителя державної народньої школи з далекої мазурської закутини львівської кураторії до невеличкої місцевости *познанської* кураторії. Цього перенесення я сподівався, тому без якогонебудь спротиву туди поїхав. Ще в 1924 р. усунено мене споміж українського населення і тому праця в неукраїнському центрі не була для мененовиною. Правда, що в 1924 р. селяни-поляки в Конколінці з початку віднеслися до мене досить неввічливо, та казали, що „не хцеми русіна“, — але постава громадян на моєму новому пості в Римажеві мені заімпонувала. Тут справді громадяни дбають про школу. У цілій Познанщині остали господарські сліди по німцях. Гарні шкільні будинки, гарне виінуавання школи і для кожного учителя даремне просторе мешкання. На доказ дбайливости про школу хай свідчить факт, що на маленьку громаду, в якій я працюю, де є всього 3 учительські сили, ухвалюється річно шкільний бюджет у сумі 3.000 зол., отже майже вдесятеро більше, як у нас. А населення зовсім не є богатше від нашого, бо земля тут — самі піски.

Не про це я хотів казати, бо ходило мені про виявлення, як поставилося населення до мене як управителя школи чужої народности. Заки я сюди прийшов, вже знали, що „пшиходзі русін“. Коли я зголосився до обовязку, то предсідник ради шкільної місцевої і начальник громади, людина досвідчена відразу поставив питання руба і заявив, що з нагоди моєї номінації, скликує на означений день раду місцеву.

На раді всі громадяни виявили велику міру знання шкільного законодавства, обговорили зі мною всі справи, звязані з потребами школи — а по офіціяльнім засіданні один з членів звернувся до мене з таким запитом:

„Пане управителю, ми бачимо, що ви чоловік інтеліґентний, тому просимо не погніватись, що поставимо до Вас один запит. Справа йде про наше „будуче“ — бо про виховання національне і релігійне нашого потомства, яке ви берете під свій вплив. Скажіть нам, якої ви народности і релігії“! (Дальших слів не наводжу).

Я очевидно заявив, що на щирий запит можу дати щиру відповідь. Я признав, що польську дитину повинен виховувати польський учитель, а українець-учитель повинен працювати

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 29. ЖОВТНЯ 1930.

ЯР. МАНДЮКОВА. 4)

ЧАРИ БЛАКИТНОГО МОРЯ.

Монако. — Океанографічний музей. — Морські потвори. — Дослідники моря. — Проба води і поворот.

(Докінчення.)

Мінімальна ця держава складається зі скель і моря: не має ні дрібки урожайної землі, тільки милосерні чужинці складають „що ласка“.

Хоч у Монако мешкає князь, його палата не творить на скелі замітної точки. Побудована у XIII. столітті, кілька разів відбудована, виглядає зовсім нецікаво, бо тих кільканацять сальонів, прикрашених портретами Людвиків та всяких інших князів і княгинь можна побачити у Версай, чи Люврі на копи.

Дуже чваниться тут, що в 1767 році помер в цьому замку князь Йорку, брат анґлійського короля Юрія III.

Цікава є доріжка, що сходить від палати до пристані, прикрашена старинними дикими баштами й облупаними мурами. На горі богато гармат і куль поставлених у стіжки.

У величавому саді Сен Мартен, де пахучі олеандри хоронять у своїй тіні закохані пари, білим кольосом здіймається океанографічний музей. Найцікавіший у ньому акварій. Хоч який богатий і великий берлінський акварій, не робить він такого враження як оцей. У Монако він зовсім природний, майже у морських хвилях купається. Морська вода перепливає сюди рурами просто з моря й спадає до басейнів з кількаметрової висоти відсвіжуючи їх невпинно.

Вичарування русалками це підморське місто, повне плаваючих мешканців. У темно зеленому сутінку плавають за склом морени, раскаси й шапони, погані риби з довгими кільцями. Далі, октопус, круглий, наче міська булочка, що при кожному віддиху пускає водограй з хребта, лімуля, у формі яйця, з писочком видовженим, загостреним як меч.

Морське дно теж живе. У ньому на скелях чудні, ріжнокольорні анемони, звізди, коники з маленькими чорними очками, малі сиві медведики й червоне галуззя коралів. Спірографка, протуля й серпуля у формі квіточків, а мікеіколя з шоколядовою головкою, потапає в желятині й засувається, як її товаришки в свої маленькі рурочки, наче засувні олівці.

На горі є теж богато цікавих річей. Великі, ясні салі, повні випханих морських звірюк або їх кістяків. Зі стелі звисають ріжного рода сіти. Є ескімос на свому каяку, узброєний до ловлі фок. Великанських розмірів кальмар, звисає на шнурах, з ґалерії.

Є тут найбільші у світі збірки фавни й фльори. Крім цього найріжнородніше приладдя до аналізи води, проникання світла у глибину, оптичні прилади сонди, апарати до мірення температури, натиску води тощо.

Не хочеться вірити, щоби люди могли посвятити життя на досліди, де в яких глибинах вода має стільки, або стільки степенів, або є темнішої чи яснішої краски. А всеж так є, й вони видумують всякі марометри, спектрографи, щоб дізнатися про всі тайни моря.

Щоб спробувати, чи вода в Монте-Карльо інша як деінде, ми купаємось біля аркадового мосту поміж прибережними скелями, й диво дивне, хвиля викидає нам зелені окуляри, які комусь стягнула з носа. Смішне, а правдиве!

Тепер вже зовсім свобідно дивлюся на світ, не треба прижмурювати очей, як досі, у зеленому світлі все наче краще.

Після купелі ще раз мусимо переїздити через великі, численні тунелі й на вечір приїздимо до місця свого осідку, до Канн.

А на другий день купаємось „востаннє“ в морі, й втікаємо „рапідом“ через Марсей і Ліон до Парижа.

Скоренько, 120 км. на годину, жене поїзд, миготить море, червоні скелі, пальми й ми переїздимо в долину Рони.

Надходить ніч і все засипляє, а коли білий ранок завитав у ваґонові вікна, ми доїздили з ліонського двірця в Парижі.

між українською дітворою, і тому мій принціп нешнім нічим не стоїть у суперечности з державними інтересами. Я відчитав їм мій декрет перенесення, підписаний самим паном міністром і створдив, що видно шкільна влада уважає моє перенесення як українця правильним; коли мене аж сюди призначила.

Громадяни розійшлися! На другий день дійшло до мого відома, що були між ними з початку великі нетодування з рації мойого іменування. — Подрібниць не описую.

Бачимо, що хоч убоге населення, але розуміє вагу школи і виховання своїх потомків, що важніше — це розуміння прищоровлює до потреб своєї народности, своєї батьківської віри.

Дмитро Великонович.

З життя краківської громади.

Українські установи у Кракові. — Співпраця наших товариств. — Важніші українські імпрези у Кракові в мин. році.

I.

Останній рік був для українських культурно-освітніх установ у Кракові виїмково щасливий. Завдяки енергії виділу місцевої філії „Просвіти" і при матеріяльній допомозі ширших кругів громадянства вдалося винайняти простору домівку, яка складається з чотирьох кімнат і одної більшої салі, на приміщення всіх наших товариств. Поодинокі кімнати віддано до розпорядимости отсим установам: „Просвіті", Студентській Громаді, Комітетові Емігрантів із Великої України, а салю призначено на загальні сходини і на вистави Драматичного Гуртка при „Просвіті". Для цілей Гуртка поставлено сцену і придбано кількадесять крісел так, що саля зовсім надається до аматорських вистав і відчитової акції. Інші товариства, як кружок „Рідної Школи", Союз Українок, Секція Студенток, Товариство Охорони Воєнних Могил, відбували свої засідання в кімнаті „Просвіти". Спільне приміщення всіх українських установ на краківському ґрунті має тим більше значіння, що таким чином витворювалася свідомість єдности й можливість спільної діяльности поруч взаїмної моральної підтримки.

Серед таких умовин розвинулася тісна співпраця, і то в доволі широких межах. Найбільше активности проявила філія „Просвіти" і Студентська Громада, устроюючи цілу низку вистав, святочних академій і відчитів.

Першим святом була академія в дні 1. листопада 1929 р. з такою програмою: 1) Промова — виголосив п. Гупал, студ. філ., 2) „Дванацять жінок" Б. Лепкого, декламація студ. О. Шипайлівної, 3) „Гетьмани" — сольоспів Я. Ґеника і 4) хор Студентської Громади під орудою Бурдацького.

Відтак за старанням „Просвіти" слідувала серія відчитів. У раді прелеґентів виступали проф. Богдан Лепкий, проф. д-р Іван Зілинський, доц. д-р Володимир Кубійович, д-р В. Безушко, студ. гірн. академії О. Горобій і інші. Відчитова акція, ведена зразу систематично і дбайливо, була опісля перервана іншими імпрезами товариств, аж вкінці відновлено її знову під кінець шкільного року.

Дальшу низку концертів і вистав нав'язала Корпорація „Чорноморе" святом 22. січня, з рефератами студентів Горницького, Бажанського й Мілина. Рівнож Пластова Секція при Українській Студентській Громаді звеличала ці памятні роковини академією, в якої програму входили виступи хору і декламації студентів О. Шипайлівної та Кисілевського. Обі свята лишили по собі тревалий спомин з уваги на дбайливе виконання програми.

В цьомуж часі Корпорація „Сян" святкувала ювилейними сходинами четверті роковини свого існування, при чому відчитано кілька рефератів на теми власної діяльности.

Відтак 16. лютого 1930 р. відбулося Кооперативне Свято з програмою: 1) студ. Мамчин — декламація; 2) „Засяло сонце золоте" — хор Студ. Громади під орудою В. Пушкаря; 3) Про значіння кооперації — реферат І. Сироти. Опісля влаштувала Спортова Секція при Студ. Громаді два спортові свята, одно в лютім, а друге в червні. Програму першого творили точки: 1) Спеціяльна картина укладу Р. Левицького, 2) Вправи, 3) Концерт мандолінової орхестри під управою студ. Г. Бринька. На зміст червневої імпрези зложилися дуже інтересні відчити п. М. Ґоннюківної, студ. Бажанського й інших. Особливо це друге свято перейшло під знаком повного успіху.

Годі тут — через обмаль місця — вичисляти всі вистави й концерти, які серед пригожих обставин, у своїй вигідній домівці, відбувалися мало не що-тижня. Академічна молодь устроювала крім частих відчитів ще й окремі літературні сходини, пробуючи власних сил на цьому полі і змагаючись за право першенства.

Одначе — на жаль — побіч тих щасливих, хоча наскрізь безпретенсійних виступів, мали ми два репрезентаційні свята, які не принесли слави краківській Громаді. До них належав Шевченківський концерт і заряджування академії в честь пок. Гол. Отамана С. Петлюри.

Шевченківське свято, влаштоване виділом „Просвіти" й Академічною Громадою, відбулося після розмірно коротких підготовлень 12. квітня. В цей день публика виповнила доволі простору салю Вольського по березі, при чому довелось нам бачити чимало запрошених осіб (поляків) із наукового й мистецького світу. Але швидко наші гості розчарувалися, бо крім вступного слова (студ. Гупала), декламації п. О. Шипайлівної та сольоспіву Я. Ґеника, майже всі інші точки випали зовсім слабо, а спеціяльно музична частина концерту. Виконавці засели на цілій лінії, при чому деяка часть публики (здебільша поляки) після першої половини програми вийшла зі салі. Це перший невдатний концерт української громади в Кракові в післявоєнних роках, бо досі всі прилюдні свята давали ініціяторам повне моральне вдоволення. Саме тому концертовий комітет мусить подбати на майбутнє про інтересний склад програми і про добір мистецьких сил, якщо не хоче допустити до компромітації перед неукраїнцями.

Серед неприємних умовин відбулася також академія в честь С. Петлюри. А саме, її аранжери (Товариство Еміґрантів) дали майже на тиждень наперед оголошення до краківського українофобного „Куєрка" з датою устроєння свята й запрошенням читачів того органу до присутности в ньому. Міжтим ні в „Ділі", ані тимбільше на таблиці оповіщень місцевої філії „Просвіти" ніякого повідомлення про академію не було. (!) Щойно на годину перед самою академією появилася картка перед церквою (прибита інж. К. Лівевичем). Виділ цього Товариства мусить відучитися таких прикрих виступів. Самаж академія, на якій явилася численно зібрана українська громада в Кракові, мала дуже поважний характер. Зпоміж трьох відчитів найінтересніший був реферат інж. Лівевича, в передуманій формі, який зробив справді добре враження.

Догор.

Недуга през. Масарика.

З Праги прийшли вісти, що президент ЧСР Масарик, перебуваючи в своїй літній палаті в Топольчанах на Словаччині, поважно занедужав. Через цю недугу він не візьме участи в ювілейних урочистостях у Празі. З Праги до Топольчан виїхало двох лікарів спеціялістів. Чеська преса поважно занепокоєна, бо як відомо, Масарик уже 80-літній старець і недуга може спричинити катастрофу, що для ЧСР означалоб утрату найбільшого авторитету в державі.

Зміни в червоній армії.

АТЕ. Рига. „Комуніст" повідомляє, що секретар Центрального Комітету Компартії більшовиків України Косіор (поляк) іменований членом воєнно-революційної ради СРСР. Номінація Косіора має політичні причини. Він був мужем довіря Сталіна на Україні, де був фактично диктатором. На XVI. конґресі партії Косіора покликано до політбюра, щоби змінити впливи Сталіна і збільшити число його прихильників. Покликання Косіора до складу воєнно-революційної ради означає зменшення впливів Ворошилова. Тим чином Сталін хоче забезпечити впливи в армії виключно для себе. Тому, що Косіор ніколи в червоній армії не займав жадного становища, покликання його до найвищого органу армії викликало серед війська велике невдоволення.

По революції в Бразилії.

Новоутворений уряд в Ріо де Джанейро оголосив декларацію, в якій обіцює додержувати всі міжнародні зобовязання. Уряд має характер воєнної диктатури. До уряду входять: ґенерал Баретто Рабосо, адмірал Неоранга і Пандія Кальоберас. Уряд заповідає скликання національного конґресу і реформу конституції. На днях в Ріо де Джанейро товпа здемолювала 5 склепів, заатакувала консулят Злучених Держав, після чого морська артилерія обстрілювала місто. Повстанці обстрілювали кораблі і ушкодили німецький корабель „Баден", який мусів вертати до пристані. Підчас стрілянини в пристані згинуло 18 осіб.

Знов розстріли.

„За Свободу" сповіщає, що Д. П. У. розстріляло на днях 48 „білих", які з Китаю прийшли до СРСР. та орґанізували протибольшевицьке повстання.

Серед наших москвофілів.

Москвофільські кандидатури.

„Руська Сел. Орґанізація" проголосила такі кандидатури *до сойму:*

Округа ч. 48 (Перемишль, Сянік, Кросно): 1) Цебринський Мих., журналіст у Львові, 2) о. Чайковський Кирило, греко-кат. парох у Мшані, пов. Кросно, 3) Мокрицький Мануїл, висл. податковий урядовець у Сяноці, 4) Борух Семен, прив. урядовець в Перемишлі (на дальших місцях селяни).

Округа ч. 49 (Самбір, Лісько, Рудки): 1) Гаївницький Григорій, емер. повіт. судця в Ст. Самборі, 2) Кульман Данило, селянин в Садковичах, пов. Самбір (на дальших місцях самі селяни).

Округа ч. 51 (Львів-повіт, Жовква, Рава Руська): Д-р Копистянський Захар, адвокат в Куликові, 2) Іванчків Іван, укін. правник, господар у Гійчі, пов. Рава Руська (на дальших місцях селяни).

Округа ч. 52 (Стрий, Дрогобич, Турка): 1) Д-р Сохоцький Мих., адвокат в Турці, 2) Д-р Конердан Василь, прив. урядовець в Освєнцімі, 3) Кушнір Степан, урядовець маґістрату в Дрогобичі (на дальших місцях селяни).

Округа ч. 53 (Станиславів, Коломия, Товмач): о. Крушельницький Степан, парох у Кулачківцях, пов. Коломия, 2) Кривицький Софрон, адв. кандидат в Бурштині (на дальших місцях самі селяни).

Округа ч. 54 (Тернопіль, Скалат, Чортків, Теребовля): 1) Василюк Петро, селянин в Подвинці Гнилій, пов. Скалат, 2) Слободян Роман селянин в Гошилові Вел., пов. Гусятин, 3) Сивир Василь, селянин у Перемилові, пов. Гусятин.

Округа ч. 55 (Золочів, Броди, Жидачів): 1) Д-р Струсевич Юліян, адвокат в Золочеві, 2) Цебринський Мих., журналіст у Львові (на дальших місцях селяни).

ДО СЕНАТУ:

Львівське воєвідство: 1) Медицький Зиновій, прив. урядовець у Львові, 2) Борух Семен, прив. урядовець у Перемишлі (дальше йдуть селяни).

Тернопільське воєвідство: 1) Миськів Іван, селянин в Ріпневі, пов. Камінка Стр., 2) Бойко Іван, селянин в Ляцькім Вел., пов. Золочів.

Станиславівське воєвідство: 1) Труш Володимир, емер. дир. ґімназії в Станиславові, 2) Д-р Сьовало Юліян, адвокат у Бурштині, 3) Д-р Лакуста Мих., адвокат у Журавні.

Зза куліс РАП-у.

„Русскій Голос" публікує письмо б. редактора „Голосу Народа" (орґану т. зв. „Руской Аграрной Партії") і заступника голови тої партії *Дмитра Яблонського*, в якому він заявляє про своє виступлення з РАП-у і подає його причини. М. ін. довідуємося з того письма, що рада РАП-у, вибрана на установчих зборах тої партії в січні 1928 р., від хвилі того вибору не збиралася ні разу на наради в повному складі. Що більше, навіть президія РАП-у не мала до цього часу ні одного формального, протоколованого засідання. Таким чином всі публичні заяви, складані нібито іменем „Руской Аграрной Партії" в польських газетах, не були ніколи обговорювані ні на повній раді, ні навіть на президії РАП-у, іншими словами: ті заяви були приватними виступами тих одиниць, що їх підписували. Таксамо ні рада РАП-у ні його президія не відбули ніякої наради в справі дотеперішніх виборів, тому всякі виборчі виступи, роблені нібито в імені РАП-у, є чисто приватною справою кількох одиниць. З уваги на все вище сказане, як і тому, що голова РАП-у д-р А. Лисяк не вважав за вказане навіть у такий важний момент, як теперішній момент виборчої кампанії, скликати повний склад ради РАП-у і здати перед ним звідомлення зі своїх дотеперішніх виступів в імені тої партії, — ред. Дмитро Яблонський, що був спершу вибраний головою РАП-у і зрікся тої почести в користь д-ра А. Лисяка, проголошує своє виступлення з РАП-у.

Слід зазначити, що з уступленням Дм. Яблонського з редакції „Голосу Народа" дрібна ґрупка рапівців стратила й одинокого свого редактора. Тепер, як довідуємося, в редакції тої рептильки працює якихсь трьох молодих людей, а між ними якийсь Яцків.

Повстання на північнім Кавказі.

А. Т. Е. Рига. На північнім Кавказі збільшився повстанчий рух. Повстанці заняли місто Дербент у Даґестані, де розстріляли кількох комуністів, знищили залізничу стацію і втікли в гори. На цілому Кавказі оперує 6 повстанчих груп, які криються в горах, нападають на радянські установи та на карні експедиції ДПУ.

Більшовики про митроп. Шептицького.

„Ізвестія“ поміщують статтю про пастирський лист, сконфіскований польською цензурою. На думку цього більшовицького офіціяльного органу, митроп. Шептицький хоч і старався догодити польському урядові, то не міг здержатись від негативної оцінки пацифікації. Конфіската пастирського листа є доказом, що навіть митроп. Шептицький, який відомий з угодовости, невсилі найти порозуміння з Варшавою. „Ізвестія“ кінчать статтю скептичною заввагою, що всякі спроби полагодити польсько-український конфлікт є безнадійні.

Після катастрофи в Майбаху.

Останні відомости з Берліна говорять, що катастрофа під Майбахом є далеко грізніша, як це було зразу подано. В копальні засипалось не 82 робітники, але 141. Досі добули тільки 6 трупів.

ОСТАННІ ВІСТИ

РЕВІЗІЇ В КОСМАЧІ.

В Космачі, коломийського повіту, перевела місцева поліція, скріплена поліцією з інших постерунків коломийського повіту, цілу низку ревізій. Між іншими переведено ревізію у голови тамошнього кружка „Рідної Школи“ о. Угорчака Миколи та в учителів „Рідної Школи“ Побігущого і Віндикової. Дальше переведено ревізію в чит. „Просвіти“, кооперативі „Гуцульська Спілка“, в артистів-малярів Смольського і Чорнія та у селян Гриця Гаврищука, Чупірчука Кирила, Бойчука Михайла, Семена Кушнірчука, Кищука Михайла й інших. Перешукували дуже основно хати, хатню обстанову, частини убрання, картували книжки, ба навіть заглядали до пуделок від сірників, шукаючи за зброєю. Не найшли нічого.

РЕВІЗІЇ В ОЛЕСЬКУ.

Дня 23. жовтня перевела поліція 3-годинну основну ревізію в помешканні і в робітні Дмитра Стащишина, різьбаря в Олеську а також особисту ревізію у всіх працівників, шукаючи за зброєю і нелегальними письмами. Нічого нелегального не найшли. Взяли тільки маленьку фляшочку оливи і забрали Дмитра Стащишина та всіх працівників на постерунок, де після списання протоколів звільнили всіх, крім Теодора Оленчука, котрого замкнули як підозрілого. По двох днях Оленчука випустили тимчасом на волю з тим, що має зголошуватись на поліцію.

ПРОЦЕС Б. ПОС. КВАПІНСЬКОГО.

Перед окр. карним судом у Соснівці почався 27. жовтня процес проти бувш. посла з ППС. Квапінського. Акт обвинувачення закидає Квапінському, що на вічу в Олькуші взивав робітників до ген. страйку, а селян до походу до міст, щоби взяти силою те, що їм належиться, до домашньої війни та кровавої боротьби, щоби усунути уряд і створити роб.-сел. уряд. Боронять Квапінського адвокати д-р Берензон і Рудзінський.

Вступ до салі за білетами, яких видали 80 для публики, а крім того для представників судівництва й адвокатури. На розправі є і жінка обвинуваченого. Обвинуваченому 45 літ. За царських часів у 1907 р. був засуджений на смерть, яку замінили йому на 15 літ каторги. За польських часів відповідав уже двічі: за пресову справу та за організування страйку. Його засудили, та кару уморено на осн. амнестії. Квапінський заявляє, що до вини не почувається. Акт обвинувачення робить йому фантастичні закиди. Обв. належить до т. зв. опозиції, що має перевагу в соймі. — Прокуратор: Мала. — Обв. не міг пропонувати насилля, коли його партія мала парл. вихід. Кілька днів після промови в Олькуші, де ухвалено заяву недовіря для уряду Світальського, той уряд уступив. Діяльність обвинуваченого і його партії боронить правопорядку в державі, конституції. Комісар поліції ждав лише хвилі, щоби розвязати віче, колиж рішився на це, то віче вже було й так скінчилося. Обвинувачений признає, що говорив, що колиб прийшов держ. переворот, тоді партія візве робітників до ген. страйку для оборони конституції. А приготовлявся держ. переворот, коли офіцери прийшли до сойму; в уяздівськім шпиталі було їх тоді богато.

Як перший свідок зізнавав комісар поліції Гайн. Він каже, що на зборах у роб. домі було біля 600 робітників. Обвинувачений говорив про госп. положення, сказав, що уряд тратить гроші, що Бельведер має 50 авт, Банк Польський 16 авт, богато грошей видають на репрезентації, виїзд прем. Світальського за кордон коштував 23.000 зол., про цю господарку знає Цевей. Зате в країні нужда, робітники пухнуть з голоду. Вказівок обвинуваченого свідок не пригадує собі добре. Колиб сойм був розвязаний, то обвинувачений казав, що робітники повинні проголосити ген. страйк, а селяни мали прийти до міст. Чи обвинувачений вжив слова „революція“ свідок не тямить.

Св. поліцай Пясецький каже, що обвинувачений критикував Пілсудського й систему правління. Коли впав клич, що всі мусять вийти на вулицю, щоби приневолити уряд до уступлення, хоч би це мало викликати дом. війну, хтось крикнув: „Хто хоче революції?“ Счинився заколот і віче розвязано. На запит предсідника свідок каже, що обвинувачений згадував про поміч англ. і фр. робітників, при яких помочі польські робітники мусять повалити уряд Пілсудського. Обор. Беренсон стверджує, що свідок брав участь у засіданнях рев.фракції, хоч був поліцаєм.

Зізнавало ще кількох свідків, які говорили подібно та нібито обвинувачений говорив, що уряд виплатив 8 міл. зол. для рев. фракції.

Пізно вечором почалися промови сторін. Присуд ще не запав.

ЩЕ ОДИН Б. ПОС. АРЕШТОВАНИЙ.

У Замості арештували б. посла з Визволення Костубалу. Досі він був на волі за кавцією 500 зол. Костубала обвинувачений за протидержавну діяльність.

НАПАД НА Б. ПОС. СТРОНСЬКОГО.

До б. пос. Стронського (ХН) у Вильні прийшло двох людей, один із них подав Стронському коверту. В коверті був аркуш чистого паперу. Коли Стронський спитав, що це значить, один із незнакомих ударив його пястуком. Збіглися товариші Стронського, тоді незнакомий вдарив і ще одного з них, б. посла Комарніцького. Подію зліквідувала поліція.

ВИБ. КУРЕРИ В БЕРЕСТІ.

До Берестя приїхали курери виборчих комісій. Вони привезли арештованим б. послам заяви для підпису. Після підписання заяв курери вернулися до віленських виб. комісій.

ЗАСУД Б. ПОСЛА ЗЕРБЕ.

Повітовий суд у Лодзі засудив б. соймового посла Зербе, німецького соціяліста, зате, що з віча усунув поліц. агента, на 6 місяців вязниці. Зербе, що зголосив відклик є на волі.

ПРИСУД У ПРОЦЕСІ ЗА ШПІОНАЖУ.

Дня 27. жовтня в перемиськім окр. суді закінчився процес за шпіонажу. Засуджені: Білоус на 4 роки тюрми. Шур на 2 роки, Карвацький на 3 р., Дуда на 5 літ, Кожуховський на 5 літ, Павлик на 4 роки. Обв. Коморовський і Капко увільнені.

АРЕШТУВАННЯ.

У Львові арештували М. Шидловського (Ходоровського 3), В. Колодніцького, столяра (Куркова 14), В. Палінського дентиста (Ходоровського 3). Їх відставили до пол. постерунку в Підгайцях. Закидають їм приналежність до УВО.

У Заруді (пов. Тернопіль) арештували місц. пароха о. Петра Івахова й відставили до Тернополя.

УНЕВАЖНЕНІ ВИБ. ЛИСТИ.

Окр. виборча комісія ч. 51 (Львів-повіт) уневажнила такі листи до **сойму**: ч. 15. Руска сел. організація, ч. 22. Союз професійно-рільний-руходільний із центр. осідку у Лежайську; до **сенату**: ч. 28. листа Андр. Вільча, ч. 29. листа Фр. Гербста.

ЗНОВУ САМОГУБСТВО В ТЮРМІ.

Дня 27. жовтня повісився в тюрмі при вул. Баторія уже другий вязень, Йосиф Фіш. Фіш, як і попередній самовбивник Куперман з Лодзі були арештовані в звязку з крадіжами.

ВІДЕНЬ ПІД ВОДОЮ.

Від суботи паде у Відні дощ, якого не тямлять від 1885 р. Пивниці залиті водою. В околицях Відня, в Альпах упав сніг, на Ракс і лютувала метелиця. Телефони між Віднем і Пасавом ушкоджені. У Стубайських Альпах заблукався невідомий літак. Це мабуть літак, що літав між Голяндією й Сх. Індією.

НОВИНКИ

— ТИМ ВП. ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, які на днях одержать упімнення за передплату, а не вирівняють її до кінця цього місяця, з днем 1. листопада будемо приневолені припинити висилку нашого часопису.

— Телеф. 2-11. **Піскова 22 „Власна Хата“ Фотограф Лев Янушевич.** 537 122-7

— **В українськім лікарськім Товаристві** вул. Гродзіцьких ч. 4. вібудеться в четвер 30. жовтня ц. р. в год. 7. веч. реферат Д-ра Музики про **Етнольогію трахоми.** 794

— **Конфіската „Діла“.** У вчорашньому (240) числі нашого органу підпали конфіскаті всі вістки з краю в рубриці „Що діється в нашому краю“, включно з вістками про нові арештування, випущення на волю і т. д. Це 22-а з черги конфіската „Діла“ в цьому році.

— **Вийшли на волю.** Арештований 1. жовтня ц. р. б. посол **Дмитро Лалик** (УСРП) вийшов 20. ц. м. з тернопільської тюрми на волю. Дня 22. ц. м. звільнено з тернопільської тюрми також студ. фільософ. **Евгена Лопатинського з Прошової.** Від двох тижнів є вже на волі також проф. **Іван Галущинський**, арештований 20. вересня ц. р. при нагоді масових ревізій в Тернополі. — 27. жовтня вийшов на волю з львівських „Бриґідок“ після півтретямісячного побуту гімназійний учень Володимир Романів.

— **Знижкові купони** до всіх трьох міських театрів можна одержати в секретаріяті театру Ріжнородностей (Рутовського 22) щодня від год. 10. до 1. впол. Дирекція звертає увагу, що ті купони є для кожного з театрів окремі та важні лише до того театру, якого назва назначена на купоні.

— **Пожежа.** Дня 9. жовтня ц. р. в ночі повстала пожежа у господаря Степана Веретельника в Дрогоеві, пов. Перемишль. В гашенні вогню брали участь Т-ва „Сокіл“ з Тріймчиць і „Сокіл“ з Гнаткович з власною сикавкою.

— **VIII. річний зїзд ЦЕСУС-а** відбуватиметься у Празі в днях 29., 30. і 31. жовтня ц. р. Порядок зїзду: 1) Відкриття зїзду. 2) Звіт функціонарів Управи ЦЕСУС-а. 3) Звіт Ревізійної Комісії ЦЕСУС-а. 4) Звіти з місць. 5) Дискусія над звітами. 6) Уділення абсолюторії уступаючій Управі ЦЕСУС-а. 7) Праця в комісіях. 8) Ухвалення резолюцій зїзду. 9) Вибір нової Управи ЦЕСУС-а. 10) Закриття зїзду. Звіт Управи ЦЕСУС-а поміщено також у „Студентськім Вістнику“ чч. 8—10 (серпень-жовтень 1930).

— **Ще один костел на Личакові.** Минулої неділі в салі польського „Сокола“ відбулось віче в справі будови ще одного костела на Личаківськім передмістю у Львові. У вічу взяло участь і двох біскупів. Промовляв між іншими біскуп Лісовський, закликаючи присутних збудувати ще одну твердиню польськости у Львові. Утворено комітет будови й ухвалено вибудувати при костелі інтернат для молоді. Костел стане на Горішньому Личакові і зватиметься костелом Матери Божої Остробрамської.

— **Фальшівники грошей перед судом.** Перед карним судом у Познані відбулась розправа проти літографа Пісецького, який фальшував банкноти по 100 золотих і поширював їх. Розправа потвердила вину обвинуваченого і Пісецького засуджено на рік вязниці.

— **Коли директор не любить терпіяна.** В гімназії у Величці директор Герцог не любив терпіяна Франца Газека і тероризував його як міг. Терціян не витерпів сикатур директора і кинувся під поїзд та згинув. Директора усунули з гімназії, а гімназійна молодь влаштувала улюбленому терціянові величавий похорон.

— **Реферат про переслідування релігії на Рад. Україні в Цюріху.** Дня 15. ц. м. в Цюріху в Швайцарії відбувся відчит протестантського пастора Шварца, який щойно приїхав з Києва, про переслідування релігії на Радянській Україні. Референт змальовав жахливі умови, в яких опинилась релігія в СРСР взагалі і підкреслив, що українську автокефальну церкву переслідують більшовики особливо жорстоко. (Еклезія).

— **Велика повінь в Мексику.** Американська преса подає, що деякі околиці Мексика навістила страшна повінь. В однім лиш місті Алямо втопилось 100 осіб.

— **Катастрофа автомобіля.** На лінії Рига-Ревель автомобіль віхав на поспішний поїзд, при чому 5 осіб було смертельно ранених. Власник автомобіля, поранений в катастрофі, так розсердився на шофера, що стрілив до нього з револьвера і вбив на місці.

— **Жінка Бернарда Шова.** Про великого англійського письменника Б. Шова пише преса аж надто часто, але про його дружину майже не згадував ніхто. Навіть в Англії не всі прихильники творчости Б. Шова знали досі, чи він жонатий, чи ні. Все це через те, що жінка Б. Шова така скромна і тиха людина, що майже поза свій дім не виходить і навіть деякі сусіди ще не бачили її ніколи. Вона всіми силами борониться проти цього, щоби про неї писали газети і сама просить Б. Шова, щоби він нічого про неї не говорив цікавим журналістам. Та всеж перед журналістом не встережешся і недавно англійська преса помістила деякі подробиці з життя жінки найбільшого сучасного драматурга Англії. Бернард-Шов, ще як студент захорував на груди і лікувався у Швайцарії. Там полюбив скромну і тиху сестру-жалібницю санаторії й оженився з нею. Його імя було тоді нікому не відоме, бо свій перший твір, який прославив його імя, вийшов пів року по шлюбі. Мало котрий письменник був такий щасливий в подружжі, як Б. Шов. Його жінка дуже інтелігентна, й освічена, вона говорить трьома мовами, перекладає французькі твори, а сам Б. Шов говорить тільки по англійськи. Тому, як Б. Шова відвідує німець чи француз, то його жінка мусить бути для нього товмачем. Все, що Б. Шов напише в день, вечором читає своїй дружині і вона є для нього першим читачем і критиком. Великий письменник дуже багато завдячує тій скромній і тихій жінці, тим більше, що він сам у прак-

...чаного жити безрадний як дитина і ця жінка мусить... справді не як чоловіком, а як малим сином, котрому треба навіть краватку зав'язати.

Жертви

на відбудову школи ім. кн. Льва у Львові.

2-ий виказ.

Самочинний відрук українського громадянства на відбудову знищеного бомбою будинку 5-класової народньої школи „Р. ІІІ." ім. князя Льва у Львові при вул. Коперспській ч. 15, найшов широкий відгук.

Дальше зложили на ту ціль в золотих отсі громадяни (-ки) **зі Львова: Адвокати:** 24) д-р Ревюк Володимир 20 і взиче пп. д-ра Миколу Николайчука в Надвірній і д-ра Миколу Срібного в Бурштині, 25) д-р Степан Федак 9 (один долар), 26) д-р Кость Левицький 4, 27) д-р Назарук Осип 5, 28) д-р Олександер Марітчак 5, 29) д-р Баньдель 5, 30) д-р Ганицький 2, 31) д-р Павенцький 2, 32) д-р Микола Шухевич 2, 33) д-р Надрага 2. — **Лікарі:** 34) Никлинкана д-р Парфанович Софія 20 і взиче д-ра Цимбалістого, д-ра Поволоцького і д-ра Максимонька всіх зі Львова, 35) д-р Барвінський Ол. 10, 36) д-р Біляс Ростислав 10, 37) д-р Мадин Ол. 10, 38) д-р Шимбалістий 5, 39) д-р Гинилевич Ярослав 5, Бурачинський Тит 5, 46) д-р Дежогубська 41) д-р Дмоховський Степан 5, 42) д-р Максимонько Леонтій 5, 43) д-р Чубатова 5, 44) д-р Подолянський Ол. 5, 46) д-р Музика Максим 5, 45) д-р Левицький Володимир 3, 48) д-р Фіянс Осип 5, 47) д-р Кордюк Юліян 2. — Кашубинський Василь 3, 49) д-р Теофіль Ри... **Інжиніри:** 50) Василь Рижевський 10, 51) Волосенжевський 10, 52) Стефанович Ярослав 10, 53) Мудрак Юліян ко Павло 10, 54) Дурбак Павло 10, 55) Сеньшин Роман 5, 58) 10, 56) Шепарович Лев 10, 57) Ганинський Іван 5, 60) Казникевич Роман 5, 59) Ганинський Іван 5, 61) Трач Віктор 2. — **Ремісники і промисловці:** 69) Рогатинський Петро 20, 63) Павлюкова Марія 10, 64) Теодор Пявка 8, 65) Степан Генак 7, 66) Карпяк Петро 5, 67) Гелемей Петро 5, 68) Голіян Теодор 5, 69) Іван Стефанівський 3, 70) Иосиф Скоропевич 2·50, 71) Ганудяк Григорій 2, 72) Громницький Ізидор молодший 2, 73) Павло Бабяк 2. — **Інші громадяни у Львові і в краю в золотих:** 74) Дир. Домбровський Августин 10 (за жовтень), 75) Вербицький Василь 30, 76) проф. Кавула 20, 77) Канич Михайло 10, 78) Яцик Максиміліян 10, 79) Службовики „Карпатії" 32, 80) службовик „Карпатії" 3, 81) Н. Коцішик 8, 82) Мельник Андрій 16·20 і взиче всіх службовців свящ... або гр. кат. Митрополії, 83) Учениці IV-ої класи Дівочої Школи „Р. ІІІ." ім. Грінченка у Львові 13·17, 84) інж. Горницький Теофіль у Станиславові 5, 85) О. Рудович у Львові 3, 86) Михайло Мигалюк в Делятині 5 і взиче пп. д-ра Навроцького, д-ра Левицького, суддів Лісікевича, Янкевича, Сміта і Гузара та директорів кооперативи Жаровського, Гупмана, Колесовського і Бехметюка — всіх в Делятині, 87) Калинович Володимир в Бібрці 10, 88) Кукура Антін в Заршині 10, 89) Богдан Юськевич в Рибниках 2, 90) юридичний Василь Микитчук 20 і взиче дир. Івана Пашкевича, дир. Берлада Михайла, проф. Степана Кордубу, д-ра Новодворського Івана і дир. Миколу Новака, всіх у Коломиї. — Меньше як по 2 зол. зложили 2 особи, разом 1·50 зол. — При складанні датків просається виказати знайомих, подаючи їх точну адресу. Датки пересилати на вкладкову книжочку ч. 15.150 кооперативного Банку „Дністер" у Львові, вул. Руська ч. 20.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 27. жовтня н. р. масло пріма експортове солене 3·80 зол., масло пріма бльокове несолене 3·80 зол., літра молока 0·29 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєць 10·50 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 28. жовтня год. 7·30 веч. „Фіялка із Монмарт".
Середа, 29. жовтня, год. 7·30 вечором „Фіялка із Монмарт".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Щодня „Хоробрий вояк Швейк".

Малий Міський Театр:

Вівторок, 25. жовтня, год. 7·30 веч. „Вічне перо".
Середа 28. жовтня, год. 7·30 вечором „Вічне перо".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: Танцюристка Цілі (природно кольорова).
КАСІНО: Поцілуй (Ґрета Ґарбо).
КОПЕРНИК: Звукова фільма: Великий Ґабо.
КОЛЬОСЕИ: Нечинне.
ЛЕВ: Звукова фільма: „Король промінів".
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: Великий Ґабо.
ОАЗА: Зоря Альгамбри.
ПАН: Сон про кохання.
ПАЛЯС: Звукова фільма: „Намисто королеви" (на осн. Ол. Діма).
ПАСАЖ: Звукова фільма: „Пісня елементів" (Люпе Велез) і додатки.
ПРОМІНЬ: Три пристрасти.
РАЙ: Звукова фільма: Парада кохання.
ХИМЕРА: Гра за мущину.
ФАТАМОРГАНА: Жінка.
СТИЛЕВЕ: „Камелієва дама". Поліцмайстер Тагеєв.
УТІХА: У воріт смерти (Бенкрефт). Ков демократ.

Програма радіо.

Середа 29. X. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Орхестра. **Гельсінгфорс** (221,4) 16·45 Хор. **Льондон** (356,3) 15·00 Органи. **Харків** (426) 16·00 Концерт. **Рим** (441,2) 20·35 Симфонічний концерт. **Берлін** (419) 16·30 Музика Чайковського. **Прага** (486,2) 19·20 Орхестра. **Відень** (516,3) 15·20 Капеля оперa. **Будапешт** (550,5) 17·30 Віденські арії. **Ленінград** (1000) 16·00 Концерт. **Москва** (1481) 15·00 Шуберт, Ґуно, Глинка. **Париж** (1724,1) 16·45 Квінтет.

Четвер 30. X. 1930.

Варшава (1411,7) 12·35 Шкільний концерт. **Гельсінгфорс** (221,4) 17·00 Орхестра. **Льондон** (356,3) 14·30 Радіо-орхестра. **Берлін** (419) 18·30 Твори Шумана. **Харків** (426) 16·00 Музика. **Рим** (441,2) 17·00 Солісти. **Прага** (486,2) 16·40 Концерт. **Брюссель** (508,5) 18·00 Радіотріо. **Відень** (516,3) 12·00 Капеля. **Будапешт** (550,5) 17·40 Мадярські арії. **Ленінград** (1000) 19·10 Індії в полудних. **Париж** (1724,1) 16·45 Концерт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича. 718

Бірча:
28. X. „Танок Венери".
29. X. „Шукаю мужа".
30. X. „День і ніч".
1. XI. „Хмара".

Перемишль:
2. XI. „Танок Венери".

Театр в короткому часі завітає до Львова з двома прем'єрами „Танок Венери" і „Плач Ізраїля".

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ФУТРА — оказійно продає і приймає в коміс „Universum", Пасаж Міколяша, Львів. 688 10—10

НОВА вілля, комфорт, 3 покої, кухня, квітник, садок, Листопада. Ціна чотиритисячі долярів. Ігнат Куркова 24. 784 2—2

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 437

КООПЕРАТИВА „УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР" у ЛЬВОВІ. Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові пошукує двох тенорів — одного соліста, другого до хору. Оферти треба слати на адресу — Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові вул. 3. мая. 774 5—5

НЕ ЖУРИСЬ, дівчино — Мандль направить пильно. За одного золотого кульчик, брошку і перстенець — відновить аж дивно! вул. Коперника напроти кіна. 772 2—?

ВДОВА українка, літ 40, пошукує посади кухарки або господині на виїзд. — Марія Демчишин, вул. Домініканська ч. 7. 1 пов. 3 двері. 791

УНЕВАЖНЮЮ вкрадену книжку Каси Хорих у Львові ч. 11988. — Володимир Костик, Львів, Городецька 93. 795 1—3

ПОТРЕБУЮ капіталу до відкриття адвокатської канцелярії. Корисні умови. Евентуально прийму спільника. — Зголошення до Адміністрації „Діла" для „Адвоката". 792

УНЕВАЖНЮЮ загублену військову книжочку, видану П. К. У. Ярослав Антін Пенцак. 793 1—3

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Дентист - Стоматольоґ

Д-р мед. Чайковська-Ляхова Ольга

лікар заграничних клінік

орд. від 8—12 і 14—18 год., неділі і свята 10—12. **ЛЬВІВ, вул. ЛЬВА САПІГИ ч. 9.**
408 28-?

Д-р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова неміч) та **лікарської косметики**

ординує в скірних недугах і т. д. від год. 8½—10, 14—16. в косметиці від **10—11 і 16—18 в неділі і свята від 10—11.**

Гірське сонце. Вапофор. Діятермія. Кріотерапія. Сепаратні ждальні.

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостинниці)

Вінда до вжитку. **Телефон 38 - 90**

ЛІКАР

Д-р Тарас Білинський

ординує в Збаражі, у власнім домі коло почти.
790 1—2

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 Пересвітлення Рентґеном.

Ворохта!

Пансіон **Черемшина!**

Зголошення на сезон осінній і зимовий приймає: Наталія Семанюкова.
785 2—5

РАДІО

для всіх.

Хотячи дати змогу якнайширшим колам суспільности купна радіо-апарату і поширити нашу фірму серед загалу, ми рішили продати 100 3-лямпових комплетів по таких, дуже корисних умовинах:

КОМПЛЕТ 3-лямпової стації:

- 1 Апарат 3-лямп. RD3
- 3 відборчі лямпи
- 1 акумулятор 4 вольт, 25 amperg
- 1 анодова батерія 100 вольт
- 1 тубовий або безтубовий голосник
- 1 комплетний антеновий матеріял.

Ціна такого комплету лише 350·— зол. При такій низькій ціні ми приняли ще незвичайно корисні умови платности, а саме: 50·— зол. готівкою при замовленні і 10 сплат

по 30 золотих місячно.

Вище наведений комплет 3-лямповий дає змогу відбирати всі сильніші европейські стації на голосник. Кредит даємо особам маєтково відповідальним. У тій цілі при замовленні треба нам переслати урядове потвердження, яке стверджувало би, що замовляючий є державним або громадським службовиком, чи працює на постійній посаді в якім поважнім підприємстві. У даним випадку просимо прислати нам громадське потвердження, що замовляючий має в цій громаді необтяжений реальний маєток. Замовлення виконуємо відворотною почтою після одержання готівки і векслевого покриття, як також урядового потвердження. За доставлені нами товари приймаємо на себе повну фабричну ґарантію.

„МЕЛЬОДІЯ"

Радієвий відділ
ЛЬВІВ, Коперника 5.
тел. 8—59. 789

Присилайте передплату!

Читайте **„ДОБРОБУТ"!** Читайте **„ДОБРОБУТ"!**

одинокий місячник посвячений справам торговлі, промислу і ремесла.

Вже вийшло 5-те число. **Ціна 50 сот.** **Вже вийшло 5-те число.**

Пишіть листівку на адресу: Львів, Ринок 10, а негайно одержите зразкові числа.

За редакцію відповідає Олександер Костик Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.